Opvolging van diabetes mellitus type 2 in de huisartsenpraktijk: een vergelijking van twee interventies - focus op een proactieve aanpak

Haio: NEIRINCKX Brenda , KUL
Promotor: Goderis Geert , KUL
Praktijkopleider: SCHUERMANS Heidi

Context: Diabetes mellitus type 2 is een frequent voorkomende pathologie en gaat gepaard met een verhoogde morbiditeit en mortaliteit. De opvolging van diabetespatiënten in de huisartsenpraktijk is van groot belang en vereist enige systematiek. Aan de hand van twee verschillende interventies willen we nagaan of en hoe de follow-up van diabetes type 2 patiënten kan verbeterd worden.

Onderzoeksvraag: Draagt een proactieve aanpak bij tot een betere outcome op vlak van registratie van parameters en de waarden van HbA1c? Hoe is deze outcome vergeleken met de andere groep? Wat is het effect van 'patient empowerment' op de zelfredzaamheid van de patiënt?

Methode: De diabetes type 2 patiënten in de huisartsenpraktijk werden opgespoord via laboresultaten en via een databank analyse in het elektronisch medisch dossier. De geïncludeerde patiënten werden gerandomiseerd verdeeld in 2 groepen. De ene groep werd benaderd volgens het principe van patient empowerment, de andere groep werd proactief opgevolgd. De laatstgenoemde interventie zal verder toegelicht worden in deze masterproef. Een proactieve aanpak houdt een nauwgezette follow-up in, waarbij de patiënten via vastgelegde vervolgafspraken en telefonische reminders aangespoord werden tot driemaandelijkse raadplegingen. Er werd intensief gebruik gemaakt van het elektronisch medisch dossier via een nauwkeurige registratie van verscheidene parameters en de invoering van rappels. Deze interventie heeft als doel de frequentie van registratie en de waarden van verscheidene parameters te verbeteren, in het bijzonder die van HbA1c. De resultaten werden vergeleken met de bekomen gegevens uit de andere groep. Verder werd ter vergelijking ook de 'diabetes management self-efficacy schaal' ingevuld.

Resultaten: De proactieve aanpak leidde tot een significante verbetering van de registratie van bloeddruk, BMI, HbA1c, voetonderzoek, microalbuminurie en controle bij de oogarts. Vooral op gebied van het urineonderzoek en het oogonderzoek kan verdere vooruitgang geboekt worden. De registratie van labogegevens zoals nierfunctie en cholesterolwaarden gebeurde reeds consequent voordat de interventie plaatsvond. De gemiddelde HbA1c waarde bleef stabiel, hier werd geen significante verandering gezien.

Conclusie: De proactieve aanpak heeft geleid tot een meer adequate opvolging van diabetespatiënten. Er is echter verdere verbetering mogelijk, vooral ook wat betreft de zorgkwaliteit. Bovendien wordt er idealiter een manier gevonden om de proactieve aanpak en patient empowerment te combineren.